

Steinmetz Bella

Ezt Marosvásárhelyen csináltattam, a Weintraub műteremben. A ruhát is itt csinálták. Itt csinálták, egy nagyon elegáns, egy nagyon szép középkék, inkább világosabb ruha volt. Csinos volt a lábam is, meg kell mondjam, minden beképzeltség nélkül. És kicsi gallér, amin kicsi, többrendbéli csipkék voltak körben. S nézze meg, milyen cipő! A legtöbb cipőt Pestről hoztam. A nagybátyám megkövetelte, hogy minden évben legalább egy hónapot nála legyek, és hát akkor miért ne vásároltam volna? Onnan vásároltam. Mondta a férjem, hogy 'Ez olyan szép kicsi ruha, csináltass egy fényképet, s küldd el a nagybátyádnak!'. Majdnem minden képem így készült. Minden

fényképen sehol semmi dekoráció. Az én fényképeim mind egyszerűek voltak. Irma, a sógornóm egy pesti dáma volt, csak Pestről öltözködött. Nagy divatdáma volt. Ő segített nekem, mikor menyasszony voltam. Vitt engem mindenhová: elvitt szalonba, ahol a manökenek jöttek [bemutatva a ruhamodelleket], hogy mi válasszuk ki, hogy milyen ruha kell nekem. Mondtam: 'Pont ez hiányzik nekem!' Úgy untam ezeket! De hát Pesten egész másként éltek. Ő mondta: 'Ez jó lesz délelőttre, egy kosztüm kell, ez lesz a menyasszonyi ruha. Ez jó lesz neked fogadóruhának, mikor délután jönnek a vendégek.' Ő megrendelt nekem mindent. Boldog voltam, mikor már onnan kijöttem, mert untam a manökeneket, ahogy firegtek-forogtak elől. Engem a zene érdekelt, én egészen más voltam. Olyan elegáns voltam, mikor hazajöttem, de úgy fájt a szívem, annyi pénzt kiadni rongyokra. Fogadóruha?! Mi az, hogy fogadóruha? Kit fogok én fogadni? Hát a barátnőimet. Ilyen tekintetben nagyon naiv voltam. Nekem nincsen fényképem a saját menyasszonyi ruhámmal. Nem is csináltak róla képet. Mert én úgy untam az esküvőt, úgy untam, hogy alig vártam, hogy vége legyen, hogy üljünk autóba, és menjünk haza. Én nem álltam volna ott, hogy fényképezzenek. Most már sajnálom, mert nagyon szép esküvő volt az első házasságomkor. És a legelegánsabb voltam [Maros]Vásárhelyen, mert mindig más öltöztetett, még Kolozsvárról is öltöztettek. S a sógornómmal együtt mentünk Pestre. 'Van ilyen ruhád? Van olyan ruhád?' Ő sokat volt itt nálam is, jött vendégségbe. Ő volt a barna Almásiné, én voltam a szőke Almásiné. Nekem mindig szőke, festett hajam volt. Én festettem a hajamat, egészen, amíg másodszor férjhez nem mentem. Szóval, mindig elegáns voltam, és akkor az egy nagyon feltűnő dolog volt -- de csak a jó ízlés határain belül [öltözködtem]. Másképp a férjem nem tűrt volna meg. De azért mindenhol befogadtak. Jártam klubba. Amikor már menyasszony voltam, a társaságom azért megmaradt. Volt, aki meg volt már nősülve, volt, aki nem volt megnősülve. Ha felmentem Pestre, összejöttünk. Egészen 1941 végéig jártam Pestre. [Maros]Vásárhelyen elkezdődött ősszel, és majdnem minden héten volt egy bál. Minden évben egyszer csinált bált mindegyik egyesület: volt a Bethlen Kata-bál, az MSE [szervezte] a Sportbált, volt a Lorántffy Zsuzsánna-[Nőszövetség] bál, a Magyar Nőegylet, volt vagy négy-öt bál minden évben. A Zsidó Nőegylet [a WIZO] a Kultúrpalotában tartotta a bált évente egyszer. Meghívóval lehetett a bálokra menni, és a büfét mindig az illető egyesület tagjai állták: ital, étel, húsféle. Nagyon gazdag büfé volt, ami elég sok pénzt hozott be. Egyik túlszárnyalta a másikat, ugye, mindegyik szebbet és szebbet akart. Úgyhogy nekem is volt specialitásom [a Zsidó Nőegyleti bálon], tészta [sütemény] Almási módra. Nekem azt volt a legegyszerűbb csinálni. Egy egyszerű tészta volt, de persze habot tettem rá, és a tetejére csupa színes, zöld, piros, lila, mindenféle pici zselé. És apróra vágtam mandulát, mogyorót, és azzal is be volt a teteje szórva. Olyan szépen nézett ki, mint egy virágoskert. És a tészta csak ennyi volt. Azt mindig keresték, az Almásiné tésztáját. Meg volt beszélve, hogy öt hozott tésztát, három, négy, öt hozott húsfélét, férfiak az italféléket. Finom bólékat is csináltunk. Mi mindenhova kaptunk meghívót, és minden bálon ott voltunk, mert a férjem fiatal ügyvéd volt, és fenn kellett mozogni, hogy megismerjék, hogy van egy fiatal ügyvéd is. Nem ketten mentünk, hanem mindig volt egy kis társaság, két-három család rajtunk kívül. Mindig együtt mentünk mindenhova. Megvolt a mi külön társaságunk. Az estélyi ruháim rendkívüliek voltak. Én Pestről öltözködtem, a ruhának az anyaga Pestről volt, és itt megcsinálta nekem a varrónő.